

החברותא

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 375 גס"ד ערש"ק פר' כי-תשא (פרשת-פינחס) י"ח אדר תש"ע

פנינים יקרים

כי תשא את ראש בני ישראל לפקדיהם ונתנו איש כפר נפשו ... בפקוד אותם (ל', י"ב) הוראת התורה שלא למנות לפי גולגולתם כי ברגע שמונים אחד אחד או גם בשמים בודקים כל אחד בפני עצמו אבל כשעם ישראל נמנים כאחד שזה מורה על האחדות והשלום, וכשיש אחדות ושלום כבר נאמר בזוה"ק על הכתוב (הושע'ד) חבור עצבים אפרים הנח לו, אפילו כשעובדים ע"ז ח"ו אין הדין שולט עליהם כי הם מחוברים בשלום. (לבוש יוסף)

כי תשא את ראש בני ישראל לפקדיהם (ל', י"ב) אמרו חז"ל ואמר ר' אבהו אמר משה לפני הקב"ה במה תרום קרן ישראל אמר לו בכי תשא, כלומר במעשה הצדקה. לכאורה צ"ב למה לא אמר דבר דוד המלך "פור נתן לאביונים קרנו תרום בכבוד". אלא שבני ישראל לא היו זקוקים במדבר לצדקה עבור מאכל ומשתה כי היה להם את המן. אך היו זקוקים לצדקה עבור מחצית השקל. וזהו מה שאמרו חז"ל שירום קרנם של ישראל כדי לאפשר לכל בית ישראל להרים תרומה עבור מחצית השקל, ודח"ח. (מתוך לקוטי רבי משה יעקב)

זה יתנו כל העובר על הפקודים (ל', י"ג) פרש"י: הראה ה' למשה כמין מטבע של אש ומשקלה מחצית שקל ואמר לו "כזה" יתנו. ואומר הנעם אלימלך: יש לזכור כי כל מטבע דומה לאש שכמו האש בכוחה לשרוף ולהשמיד או לחלופין להשתמש בה לתועלת. כך גם הממון אם נותנים אותו למטרה רצויה הרי הוא מביא תועלת ואם נוהגים במטבע לדברים אסורים או עלול להשרף.

מחצית השקל (ל', י"ג) התורה מלמדת אותנו שאין לו לאדם לחשוב שהוא שלם, כי במחשבה זו הוא נפרד מהכלל, ולפיכך - מחצית - כלומר יראה האדם שהוא מצד עצמו חסר ושלימותו תלויה בהתחברות עם ישראל...

העשיר לא ירבה והדל לא ימעט ממחצית השקל לתת את תרומת ה' לכפר על נפשותיכם (ל', ט"ז) בזמן שעושים מפקד עובר כל אחד כבני מרון. במפקד זה קיימת סכנה שמדת הדין תשלוט עליו ח"ו שהרי כל אחד עומד לבדו בזמן המפקד, ע"כ חייבים למצא עצה שבזמן המפקד לא יהיה נגף לכן אמרה התורה שהעשיר לא ירבה והדל לא ימעט כך שאף אחד לא בולט אלא מתבטלים לכלל ישראל באמצעות מחצית השקל.

ועשית כיור וגו' (ל', י"ח) נסמך הכיור לשקלים כי רק בכח האחדות שמסמל נתינת השקלים ניתן לו לאדם לטהר עצמו מחלאת עוונותיו, דבר הנרמז בכיור.

ובלב כל חכם לב נתתי חכמה (ל"א, ו) רמז מי שחכם לב באמת מבין שהקב"ה נתן לו את החכמה ומי שאינו מבין זאת ותולה חכמתו בעצמו אינו אלא טיפש לב אף שכשרונותיו נראים ברוכים. (יבא מל)

אך את שבתותי תשמורו (ל"א, י"ג) זכירת השבת על ידו מעידים בני ישראל כי הכל להשי"ת, וז"ש לדעת כי אני ה' מקדישכם, פי' מעשה ישראל יש בו נקודה חיות מהשי"ת וע' שבת נודע זה, ובחינה זו היא קודש אף שהוא בתוך עניני עוה"ז, וגם כפשוטו מה שמוצא האדם הארת הנקודה היא ג"כ מהשי"ת. (שפת אמת)

ויתן אל משה ככלותו לדבר אותו (ל"א, י"ח) כתוב לדבר 'אתו' ולא לדבר 'אליו' ופרש"י: מלמד שהיה משה שומע מפי הגבורה וחוזרים ושונים את ההלכה שניהם יחדיו. מכאן למדנו שתפקידו של המלמד תורה לחזור ולשנן עם תלמידיו עד שיבינו וכן פרש"י על הפסוק "ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם" אמר לו הקב"ה למשה לא תעלה על דעתך לומר אשנה להם הפרק וההלכה שתים שלש פעמים עד שתהא סדורה בפיהם כמשנתה, לא די בזה אלא כשלחן ערוך המוכן לאכול בפני האדם.

לך רד (ל"ב, ו) במדרש: מלאכי אלקים עולים ויורדים בו, ע"ש. הענין הוא כי גם הירידה היא לימוד מדריגה של הצדיקים, שבירידת ישראל מורידים הצדיקים עצמם עמהם ועי"ז מעלים אח"כ הכל. וזה למד מרע"ה ממאמר לך רד הנ"ל וזכה וזיכה את הרבים והעלה כולם. כמ"ש אח"ז לך עלה כו' אתה והעם וכו'. (שפת אמת)

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

375
1

האשק שיחת הראש"ש זיע"א פרישת קרח תשל"ב

(קטע שלישי, סוף) ה'אבא ל'צפ"ס ע"י א.א.

שבר ידובקו, ואחד יאמר לרעהו: בא נצמד יחד, בא ונצעק, "אליך זעקו ונמלטו בד בטחו ולא בושו". אם אני העני ממעש אדפוק על דלתו של אבא - הוא יפתח לי, כי כל נשימה ונשימה הוא מחכה לגאלנו כבר חמשת אלפים שבע מאות ושלישים ושתיים שנה, מחטא עץ הדעת הוא מחכה לגאולה.

אבל, לדאבונינו, בכל דור יש קורח. קורח עינו הטעתו כשמשח רבינו אמר שה' יבחר בקדוש להקריב אליו ראה ששמואל הנביא יוצא מחלציו וחשב שהוא יבחר, ולא ידע שבניו יעשו תשובה. ואז לא היה אכפת לו שכולם מסביב יהרגו העיקר שהוא ישאר נשיא. וכמו כן כל בכל דור ודור אחד רוצה להיות גדול בעיני עצמו. הוא לא רוצה להיות "לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא", הוא רק רוצה להיות נשיא. כל אחד רוצה לראות את עצמו יפה, ולא מוכנים לגלות את האמת שלנו. וזוהי הגלות שלנו. על זה זועק דוד המלך "עד מתי יאהבו ריק יבקשו כזב סלה". עד מתי נהיה בכוז גלות ארוכה. עד מתי נישא שנאה אחד על השני. ועד מתי נדבר לשון הרע אחד על השני. גיועלד. הצדיקים האמיתיים בכו על זה. מאז קרח ועד הדור הזה אנו שקועים בגלות, ועדיין לא נגאלנו עד היום.

אבל קינדער, בידינו להגאל! כשתהיה בינינו אהבת אמת. כאשר אחד יבוא לחבר להשיח לפניו את שברון לבבו ולספר לו עד כמה מר

לכן הוא מחכה בסבלנות אולי יחוס עם עני ואביון אולי ירחם. אולי נרחם כבר אחד על השני, ונתפייס אחד עם השני. וכשאחד בא אל החבר לספר את שברונו הוא לא ינותן לו על הראש' ולא שובר אותו עוד יותר. הוא מקשיב לו, כי הוא שומע את הצרה של עצמו. כל עוד שהוא לא חי בשבר שלו הוא לא ישמע את הצרה של השני, ובזמן שהוא בשלוח והחבר יבוא לספר לו את יגונו ושברונו הוא ישלח אותו לשוארץ יאר. "כזה חבר כמוך אינני רוצה". אבל אם בשעה שהחבר מדבר אליו את השברון שלו הוא שומע את השבר של עצמו הוא יקשיב לו היטב, כי בזה הוא מקבל רפאות לנפשו, הוא שומע שיש בעולם עוד אחד כמותו שנמצא בכאלו צרות.

מטבע העולם אדם שנמצא בצרות מרגיש שהוא במצב הכי גרוע בעולם. אין עוד כאלו יסורים. ואין אחד שכ"כ מר לו כמוהו. אני הרי פוגש הרבה אנשים מכל העולם וכל מי שסובל טוען: אין עוד מרירות בעולם כשלי, אני האדם האומלל ביותר בעולם, מר לי עד מאד ואין לי אפילו למי לספר. אבל אם כאשר יספר לחבר את מדוי לבבו הלה לא יתבייש להגיד לו: חבר, המצב שלך לא כל כך נורא, אני אספר לך גלוי את הלכלוך שלי, כשתראה שאני גרוע ממך לא תרצה בכלל לעבור את פתח ביתי ולהכנס אלי הביתה. אז שניהם מרגישים טוב אחד עם השני, שבר אל

המשך מעמ' קודש

לשפוך את זה באיזה מקום. אם אחר שתשמע תלך לספר עלי - אוי לי ואבוי לנפשי, אין לי חבר ורג. אולם אם כשתשמע ממני תרגיש שגם אתה כך ותספר לי שאתה באותו מצב, אזי אדע שיש לי שותף לצדי, ואהיה המאושר באדם.

הבה נקוה שנוכל להגיע לזה בדור שלנו, כי הגלות כ"כ עמוקה שהרבש"ע מתגלה אלינו וחפץ לגאלנו. למרות שמה אנו ומי אנו, כל אחד יודע בעצמו את המעשים שלו, אבל בכל זאת אנו ליה-ועיינו ליה. אנו שקועים עמוק בגלות והרבש"ע מסתובב סביב לנו ומבקש להתגלות אלינו ולגאלנו, אך באיזה בחינה - מבשרי אחזה אלוקה. שכל הלימוד שאנו לומדים והצדקה וחסד שאנו עושים יהיו ברעדה, בפחד של סכנה שלא נאבד את השילוב הנובע מהשפלות שלנו. כי בשעה שאדם עוסק במשך שנים בצדקה וחסד ומעשים טובים קשה מאד שיהיה או בתחושה של השפלות שלו ומזה יגיע להכרה שזהו הכל אלקות - רחמים. אך היות שכבר היו בעולם אנשים גדולים שזכו לזה והם זיכו אותנו בזה, אנו צריכים לשאוף להמשיך בדרך הזו ולהגיע לכך. ואם אנו נתאחד, וכל אחד יגיע לבחינת אהבת יונתן ודוד - אהבה שאינה תלויה בדבר, שאחד לא יפחד לספר לחבר את הלכלוך שלו, והחבר ישמע בזה את הלכלוך של עצמו, אז נוכל להתאחד, ואז נזכה לביאת גואל צדק במהרה בימינו, אמן.

לו, הוא יוכל לבטוח שהחבר הזה לא ישבור אותו עוד יותר, ולא יצא לרחוב לדבר עליו. להיפך, הוא יגיד לו: חבר, אל תהיה שבור, אני יותר שבור ממך, אני אגלה לפניך את האמת ואראה לך שמצבי שלי גרוע ממך. המרירות שלי גדולה משלך. אז בוא נלך ביחד, ואז נגיע לכזו בחינה של צעקה, של גיועלד, "עד מתי יאהבו ריק יבקשו כזב סלה". ואז ניגאל.

הבה נקווה כי אף פעם לא מאוחר. אנו יכולים להתחיל בכל נשימה. וכשתהיה אהבת אמת בינינו נגיע לבחינת "לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא". נהיה שפלים כמשה, ונרצה שכל אחד יראה את הלכלוך שלנו, ולא נרצה נשיאות כקורח שלא היה אכפת לו שכולם יהרגו העיקר שהוא יהיה נשיא. ואז נזכה לשלימות הוי', נשאוף לאיחוד קודשא בריך הוא, להתקשרות ודביקות הוי', ואז המשיח יתגלה. שם בשפלות האמיתית. אך כל עוד שאנו רוצים להיות נשיאים, ולא רוצים לשמוע שאנו תולעת ולא איש, ולא חרפת אדם ובזוי עם, אזי כשהשני בא לשיח את לבבו איננו שומעים מזה את השפלות שלנו, רק שומעים שהוא עשה כך וכך, ולכן מדברים עליו לשון הרע. אולם כשכל אחד "פשעי אני אדע", אזי כשהשני מדבר הוא ישמע את השפלות שלו עצמו. ואז כל אחד ילך לחבר ויאמר לו: לא באתי אליך לקחת כסף או טובות, אני באתי בגלל שמר לי על הלב, אינני מסוגל לשאת יותר את המשא הזה, אני כבר לא מחזיק מעמד, אני מחפש

שהשמחה במעונם

הר"ר אברהם יהושע העשל ראנד ומשפ' להולדת הבן
 הר"ר מרדכי כהן ומשפ' להולדת הנכדה
 הר"ר אברהם כהן ומשפ' להולדת הבת
 הר"ר אברהם אהרן שנקר ומשפ' להולדת הנכד
 הר"ר חיים ולס ומשפ' להולדת הבן
 משפ' כהן להולדת הנכדה
 הר"ר שמעון כהן ומשפ' להולדת הבת
 הר"ר צבי ראנד ומשפ' להולדת הנכד
 הר"ר חיים רובינפלד ומשפ' להולדת הנכד
 הר"ר אברהם ראנד ומשפ' להולדת הבן
 הר"ר שמואל יעקובסון ומשפ' להולדת הנכד
 הר"ר ישעיהו בורנשטיין ומשפ' להולדת הנכד
 הר"ר אריה יעקובסון ומשפ' להולדת הבן
 הר"ר מרדכי קורנפלד ומשפ' להולדת הנכדה
 הר"ר שמעון ברזסקי ומשפ' להולדת הנכדה
 הר"ר צבי קורנפלד ומשפ' להולדת הבת
 הר"ר דני כהן ומשפ' להולדת הבת
 הר"ר שמואל קלירס ומשפ' לאירוס' הנכד ונישואי הנכדה
 ולהכנס הנכד לעול המצוות
 משפ' גולדשטיין לאירוס' הנכדה
 הר"ר משה קלירס ומשפ' לאירוס' הבן
 הר"ר דוד גולדשטיין ומשפ' לאירוס' הבת
 הבה"ח אברהם קלירס לאירוסיו
 הר"ר אהרן קלירס ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות
 הר"ר משה חופיק ומשפ' לאירוס' הבת
 הר"ר יחיאל פרוש ומשפ' לנישואי הבן
 הר"ר נחמן קירשנבוים ומשפ' לנישואי הבת
 הבה"ח מרדכי פרוש לנישואיו

מצוות